

The Fortune Cookie

(En bandeja de plata)

Iñaki Revesado

Jack Lemmon i Walter Matthau seran per sempre una de les parelles més emblemàtiques de la història del cinema. Difícilment podrem pensar en un d'ells sense que instantàniament ens vinguí al cap el nom de l'altre. En aquest cèlebre matrimoni té molt a veure el Sr. Wilder i aquest film seu *The Fortune*

Cookie (En bandeja de plata), on la parella es va trobar per primera vegada (tornarien a trobar-se, posteriorment, en altres films com *Primera Plana* o *Aquí un amigo*). Junts ens ofereixen una col·lecció dels seus tics interpretatius (no massa variats, per cert), arribant, a vegades, a un exagerat histriòisme. Però si excusam el minvat *savoir faire* d'aquests dos còmics massa reiteratius, podem dir que aquesta comèdia té grans dosis de l'ingredient bàsic que deu tenir una pel·lícula d'aquest gènere: gràcia, molta de gràcia.

La idea de Willie Gringrich (Walter Matthau), un divertit estafador, és una idea excel·lent, cosa que quedaria demostrada si el personatge interpretat per Jack Lemmon (Harry Hinkle, càmera de televisió) no fes valer, finalment, els seus escrúpols. Una demanda milionària, contra tots aquells que tenen duros per poder pagar-la, no és, en principi, cap mala idea, sobretot si ja comptam amb els ingredients necessaris per donar cos a la demanda: una

víctima i un testimoni. La cosa encara pot sortir millor si l'ocasional accidentat és el teu cunyat, i si a més aquest es mostra favorable a fingir unes conseqüències del desgraciat accident molt més lamentables del que semblaven en un primer moment. Per si encara en tenguéssim poc, podem comptar amb un testimoni difícil de millorar, dese-

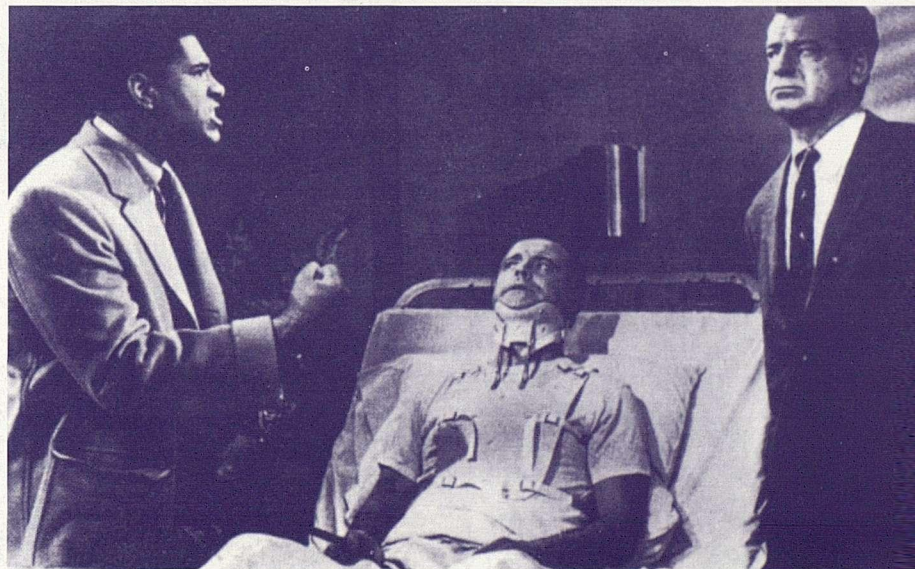
nes de milers d'espectadors d'un partit de futbol americà, en el transcurs del qual es produeix l'inoportú (tal vegada hauríem de dir l'oportú) acci-

dent. Amb aquestes dues immillorables garanties Willie, l'estafador, es llança a un procés de demandes amb l'esperança que tot arribi a bon terme: cobrar la indemnització supermilionària.

El millor del film són els diàlegs i la varietat d'episodis on apareixen un

conjunt de secundaris impecables, que són un excel·lent contrapunt als excessos de les dues estrelles: una mare insuportable i cridanera, una esposa sensual i interessada (fantàstica la coça venjativa que reb en el cul, entimada pel seu home miraculosament recuperat, que li fa donar amb els morros en terra, mentre cerca la seva lentilla de color), un enginyós detectiu que aconsegueix descobrir els bergants estafadors, i sobretot el jugador de futbol (perfecte Ron Rich), causant del desgraciat accident, que veu com la seva vida canvia al sentir-se obligat a entregar-se a atendre la seva víctima encara que per això es vegi obligat a renunciar al seu prometedor futur esportiu.

Una de les característiques dels films de Billy Wilder són els seus finals soberbis, magistrals. En la memòria de tothom està l'hilarant diàleg final de *Con faldas y a lo loco* amb aquella embogida proposta de matrimoni, contra la qual no hi havia emperons vàlids; o podem també recordar la torbadora aparició del lord anglès al casament final a *Irma la dulce*. Doncs bé, també aquí intenta jugar amb l'equívoc d'una possible lesió vertadera, una vegada que la veritat queda aclarida, per deixar-nos després amb el fantàstic final dels dos recuperats amics passant-se la pilota. ❖

"Evidentment que està emprenyat. És un advocat. Li pagen per estar emprenyat".
Jack Lemmon a *En bandeja de plata*